

Daniels bok – nummer hundre og åttiåtte

Fra Raphia til Panium: Avdekking av den profetiske betydningen av oldtidens slag

Jeff Pippenger

2024-04-18

Slaget ved Rafia og slaget ved Panion er to atskilte historiske hendelser som fant sted i forskjellige perioder og sammenhenger, men begge har betydning i historien til oldtidens Judea og områdene omkring. Slaget ved Rafia fant sted i 217 f.Kr. Slaget ved Panion fant sted i 200 f.Kr. mellom det seleukidiske riket (kongen i nord) og det ptolemeiske riket (kongen i sør). Disse to slagene identifiseres i vers elleve til femten i Daniels bok, kapittel elleve. Disse to slagene gikk forut for makkabeeroprøret i 167 f.Kr.

Slaget ved Panium fikk sitt navn fra det nærliggende geografiske landemerket, Panium-fjellet, hvor konflikten fant sted. Navnet Panium er avledet fra den greske guden Pan, som et tempel der var viet til. Stedet var kjent som Panium på grunn av sin tilknytning til dyrkelsen av Pan.

Tempelkomplekset ble ofte omtalt som Pans helligdom, noe som fremhevet dets rolle som et sted for religiøs hengivenhet og tilbedelse viet til guden Pan. Begrepet «Nymphaeum» viser til et monument eller en helligdom viet til vannnymfer i antikk gresk og romersk religion.

Tempelkomplekset ved Panium omfattet en grotte og en naturlig kilde, som man mente var bebodd av nymfer, og derfor ble det tidvis omtalt som Paniums nymfeum.

Etter at byen var blitt gjenoppbygd og utvidet av Herodes Filip, sønn av Herodes den store, ble den kjent som Cæsarea Filippi til ære for den romerske keiser Cæsar Augustus og Herodes Filip selv. Tempelkomplekset var et viktig religiøst sentrum i denne byen.

Under keisar Augustus' regjeringstid ble templet gjeninnviet eller gitt nytt navn til ære for Augustus, noe som gjenspeilte den keiserlige kulten og integreringen av romerske religiøse skikker i det lokale religiøse landskapet. Området nær oldtidsbyen Caesarea Philippi, hvor Pans tempel lå, ble undertiden omtalt som «Helvetes porter» eller «Hades' porter».

I versene seksten til nitten i Daniel kapittel elleve fremstilles de tre geografiske eroblingsområdene som det hedenske Roma måtte overvinne for å bli etablert som det fjerde riket i Bibelens profeti og som kongen i nord i kapitlet. I vers seksten blir den romerske generalen Pompeius identifisert som den som erobret Syria i 65 f.Kr., og deretter Jerusalem i 63 f.Kr. Versene sytten til nitten identifiserer Julius Cæsars erobring av Egypt, den tredje av de tre hindringene. Slaget ved Actium i 31 f.Kr. markerer begynnelsen på de tre hundre og seksti årene da det hedenske Roma skulle herske suverent som oppfyllelse av vers tjuefire i Daniel kapittel elleve.

I vers tjue markeres Augustus Cæsars regjeringstid, og i den historien ble Jesus født. Deretter, i vers tjueén og tjueto, angis den ugudelige Tiberius Cæsars regjeringstid, og dermed markeres Kristi korsfestelse. I vers tjuetre markeres den alliansen som de makkabeiske jødene inngikk med det hedenske Roma, og dermed stanses den historiestrømmen som begynte i vers elleve, og den

historiske beretningen går tilbake til perioden 161 f.Kr. til 158 f.Kr.

Vers tjue-tre representerer makkabeernes linje, og selv om det ikke gir alle detaljene om deres profetiske linje, gjør historiens beretning det. I 217 f.Kr. fant slaget ved Rafia sted, og i etterkant gjorde en barnekonge Egypt sårbart. Mens de selevkidiske og greske kongene la planer for å håndtere barnekongen i året 200 f.Kr., grep Roma inn i historien og ble forsvarer av den egyptiske barnekongen. I det samme året fant slaget ved Panium sted. Deretter begynte makkabeernes geriljakrigføring i 167 f.Kr.

Makkabeeropprøret begynte i Modi'in i 167 f.Kr., og det bestod i at makkabeerne ikke bare gikk til kamp mot Selevkideriket, men også mot de jødene som de hadde fastslått stod i forbund med selevkidene. Opprøret var religiøst motivert, og det ble ført mot en indre og en ytre fiende. I 164 f.Kr. vigslet makkabeerne tempelet på nytt, og denne begivenheten minnes i den jødiske feiringen av Hanukka. I det året døde den beryktede Antiokus Epifanes. Deretter, fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr., ble «forbundet» i vers tjuetre inngått med Roma.

Den eneste direkte henvisningen til makkabeerne, deres opprør og deres forbund med Roma, finnes i vers tjue-tre, men historien om dynastiet, kalt hasmoneerdynastiet, begynte i Modein i 167 f.Kr. og fortsatte fram til korsets tid. De siste representantene for hasmoneerdynastiet var fariseerne på Kristi tid. Derfor finnes det en profetisk linje i historien om frafallen jødedom, slik den er representert ved makkabeerne, som begynte i 167 f.Kr. ved opprøret i Modein, og som ender i vers tjueen og tjue-to da Jesus ble korsfestet.

Deres historie nådde et vendepunkt i vers seksten, da Roma for første gang, gjennom Pompeius, erobret Jerusalem. Hans fremste motiv for å bringe ødeleggelsen over Jerusalem på den tiden var en strid mellom to fraksjoner innen det hasmoneiske dynasti. Fra dette tidspunktet av (63 f.Kr.) var Juda under romersk herredømme. Makkabeernes hasmoneiske dynasti begynner profetisk ved slaget ved Modein i 167 f.Kr., og blir deretter underlagt Roma i 63 f.Kr. Kort tid etter begynnelsen av denne historien tok makkabeerne initiativ til og inngikk en allianse med Roma fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr. De var underlagt Roma fra 63 f.Kr. og frem til korset og den endelige ødeleggelsen av Jerusalem i år 70.

Makabeernes profetiske linje er den frafalne jødedommens linje, og den er derfor et forbilde på den frafalne protestantismens linje. Fra slaget ved Panium og frem til søndagsloven i vers seksten vil de profetiske begivenhetene i 200 f.Kr., 167 f.Kr., 164 f.Kr. og forbundet fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr. bli gjentatt i den frafalne protestantismens historie. Disse veimerkene vil inntreffe i historien til den åttende presidenten, som er av de syv, forut for søndagsloven. 200 f.Kr. representerer den republikanske hornets ytre linje i forhold til 167 f.Kr., som representerer den frafalne protestantiske hornets indre linje.

Disse veimerkene er i det vesentlige skjult innenfor den historiske linjen til det hasmoneiske dynasti, men utgjør ikke desto mindre en del av den skjulte historien i vers førti i Daniel elleve. Det er en linje som er en del av «den del av Daniels profeti som angår de siste dager.»

Det faktum at jødedommen feirer Hanukka til minne om makkabeernes opprør, definerer ikke makkabeerne som rettferdige. På grunn av opprør vendte shekina aldri tilbake til templet som ble gjenoppbygd etter fangenskapet på sytti år. Det siste profetiske budskapet kom gjennom Malaki om lag to århundrer før makkabeerne. Makkabeernes historie viser at de tillot sine politiske ledere også å fungere som yppersteprest, nettopp den synd som egypteren Ptolemaios forsøkte seg på, og som kong Ussia også forsøkte. Tradisjonen fastslår at Gud grep inn for å hindre Ptolemaios i den helligbryterske handlingen, og Guds Ord fastslår direkte at Gud virkelig grep inn da kong Ussia forsøkte å utføre prestens og kongens gjerning. Den endelige frukten av deres dynasti var fariseerne. Det finnes ingen grunn til å konkludere med at makkabeerne var et symbol på rettferdighet, til tross for den historiske ærbødighet som den moderne jødedommens jøder måtte nære for dem.

Den protestantiske reformasjonen begynte på Luthers tid, og den var en gradvis utvikling. Den var ikke en ny tradisjon, for Jesus og Hans disipler var protestanter. Den var en oppvåkning fra historiens mørke, hvor Luther og andre reformatorer ble vekket. Klimakset i denne progressive reformasjonen var millerittbevegelsen. Gud behøvde ikke bare å vekke de tidlige reformatorene til Babylons synder, men Han hadde til hensikt å føre dem inn i den fulle forståelsen av Sin lov og Sitt verk i den himmelske helligdom. Den 19. april 1844 forkastet protestantene reformasjonens tiltagende lys og ble frafallen protestantisme.

De trofaste millerittene fikk da «kappen» og ble ledet inn i Det Aller Helligste for å fullføre verket og bli modne protestantiske kristne. I 1863 la de som hadde fått kappen, ved ulydighet, til side protestantismens kappe og tok Laodikeas kappe. I den siste perioden av beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som begynte tjueto år etter 11. september 2001, i 2023, avforsegler Løven av Juda stamme de sannhetene som utfyller den skjulte historien i vers førti i Daniel kapittel elleve, hvilken er historien fra Sovjetunionens sammenbrudd i 1989 og frem til den snart kommende søndagsloven. Ved å gjøre dette har Han avforseglet historien om frafallen jødedom som et symbol på frafallen protestantisme.

Begge linjene av Guds frafalne folk, enten de tilhører bokstavelig Juda eller åndelig Juda (begge herlige land), ender ved Jerusalems erobring, den første i 63 f.Kr., og den siste ved den snart kommende søndagsloven. Begge linjene representerer krigføring som er motivert av villedede religiøse overbevisninger. Begge linjene representerer en krigføring mot Hellas' religiøse filosofier, og begge linjene ender med at de frafalne blir underlagt Roma. Jeg identifiserer de tre slagene i vers førti som representerende Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, Ukraina-krigen og Panium ved søndagsloven, med det formål å påvise et skille mellom disse tre slagene og de tre verdenskrigene.

«Guds ord har gitt advarsel om den forestående fare; dersom dette ikke blir aktet på, vil den protestantiske verden få lære hva Romas hensikter virkelig er, først når det er for sent å unnsnippe snaren. Hun vokser stille frem til makt. Hennes læresetninger gjør sin innflytelse gjeldende i lovgivende forsamlinger, i kirkene og i menneskenes hjerter. Hun reiser sine høye og veldige byggverk, i hvis skjulte gemakker hennes tidligere forfølgelser skal bli gjentatt. I det skjulte og uten å vekke mistanke styrker hun sine krefter for å fremme sine egne mål når

tiden kommer for at hun skal slå til. Alt hun ønsker, er et fordelaktig utgangspunkt, og dette blir henne allerede gitt. Vi skal snart se og skal føle hva hensikten med det romerske element er. Den som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådra seg vanære og forfølgelse.» The Great Controversy, 581.

Fra vers ti, som identifiserer Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, og frem til slaget ved Panium i vers femten, har pavedømmet «styrket sine styrker for å fremme sine egne hensikter når tiden skal komme for at hun slår til». Disse versene identifiserer de profetiske omstendighetene som er den «snaren» som er blitt beredt av pavedømmet, og som det vil være umulig å «unnslippe». I det siste sammenstøtet, fremstilt ved slaget ved Panium, vil dyrets bilde bli dannet i De forente stater. Dannelsen av dette bildet er den endelige prøve for Guds folk i de siste dager.

«Herren har klart vist meg at dyrets bilde vil bli dannet før nådetiden avsluttes; for det skal være den store prøven for Guds folk, hvorved deres evige skjebne skal bli avgjort. ... I Åpenbaringen 13 blir dette emnet tydelig fremstilt; [Åpenbaringen 13:11–17, sitert].»

«Dette er den prøven som Guds folk må gjennomgå før de blir beseglet. Alle som beviste sin troskap mot Gud ved å holde Hans lov og nekte å godta en falsk sabbat, vil stille seg under Herren Gud Jehovas banner og vil motta den levende Guds segl. De som gir avkall på sannheten av himmelsk opprinnelse og godtar søndagssabbaten, vil motta dyrets merke.» Manuscript Releases, bind 15, 15.

Dannelsen av dyrets bilde representeres ved den perioden da Romas forbund ble inngått. De forente staters protestantiske horn ble Romas døtre i 1844, og begynnelsen av deres historie gjentas ved slutten av deres historie når de atter beslutter å etterligne sin mor.

«Jeg så at dyret med de to horn hadde en drages munn, og at hans makt var i hans hode, og at forordningen ville gå ut av hans munn. Deretter så jeg skjøgenes mor; at moren ikke var døtrene, men adskilt og forskjellig fra dem. Hun har hatt sin dag, og den er forbi, og hennes døtre, de protestantiske sekter, var de neste til å tre frem på skueplassen og utøve den samme ånd som moren hadde da hun forfulgte de hellige. Jeg så at etter hvert som moren har avtatt i makt, har døtrene vokst, og snart vil de utøve den makt som en gang ble utøvd av moren.»

«Jeg så at den navnkristne kirke og navnkristne adventister, lik Judas, ville forråde oss til katolikkene for å oppnå deres innflytelse til å gå imot sannheten. De hellige vil da være et ubemerket folk, lite kjent av katolikkene; men kirkene og navnkristne adventister, som kjenner til vår tro og våre skikker (for de hatet oss på grunn av sabbaten, fordi de ikke kunne gjendrive den), vil forråde de hellige og angi dem til katolikkene som slike som ringeakter folkets institusjoner; det vil si at de holder sabbaten og ringeakter søndagen.»

«Deretter byr katolikkene protestantene å gå fram og utstede et dekret om at alle som ikke vil holde ukens første dag i stedet for den sjuende dagen, skal drepes. Og katolikkene, hvis tall er stort, vil stå ved protestantenes side. Katolikkene vil gi sin makt til dyrets bilde. Og protestantene vil virke slik deres mor virket før dem for å ødelegge de hellige. Men før deres dekret bringer eller bærer frukt, vil de hellige bli befridd ved Guds røst.» Spalding and Magan, 1, 2.

I avsnittet finnes det to grupper av «nominale», som betyr «kun i navnet», som forråder Guds trofaste til katolikkene. Ellen Whites forståelse av nominelle kirker og nominelle adventister er annerledes enn det de faktisk representerer i de siste dager, for hennes forståelse av en «nominell adventist» ville ha representert en kristen som bekjente å tro på Kristi gjenkomst. Men profetene taler mer for de siste dager enn for de dager de levde i, og en «nominell adventist» i de siste dager representerer den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken, og de nominelle kirkene er etterkommerne av dem som i 1844 ble Romas døtre.

Syvendedagsadventistene vil hate det «ubemerkede folk», som er Guds sanne representanter, for de «kan ikke gjendrive sabbatssannheten», som representerer landets sabbatshvile. Syvendedagsadventistkirken bekjenner å opprettholde den sjuende dag som gudstjenestedagen, men i de siste dager er sabbaten de ikke kan gjendrive de «sju tider» i 3 Mosebok 26, som var den første grunnleggende sannhet de forkastet i 1863.

Avsnittet vi nå behandler, identifiserer den profetiske dynamikken som er knyttet til den historien som begynner ved den snart kommende søndagsloven, men den endelige prøvelshistorien som følger etter søndagsloven, fullbyrdes først i USA. Ved søndagsloven vil USA tvinge hele verden til å reise et bilde av dyret, men før de fullfører dette verket, vil de ha reist et bilde av dyret i USA.

«Når Amerika, den religiøse frihets land, forener seg med pavedømmet ved å tvinge samvittigheten og nøde mennesker til å ære den falske sabbat, vil folket i alle land på hele jorden bli ledet til å følge hennes eksempel.» Testimonies, bind 6, 18.

«Fremmede nasjoner vil følge De forente staters eksempel. Selv om hun går foran, vil den samme krisen likevel komme over vårt folk i alle deler av verden.» Testimonies, bind 6, 395.

Den store prøven for Guds folk finner sted før søndagsloven, for ved søndagsloven avsluttes prøvetiden for syvendedagsadventistene. Prøven fremstilles som dannelsen av dyrets bilde, og dyrets bilde er foreningen av kirke og stat, med kirken som den styrende part i forholdet. Slik protestantene ble en datter av Roma i 1844, og en datter er et bilde av sin mor, vil de frafalne protestantene utføre et parallelt verk i de siste dager, for Jesus illustrerer alltid slutten på en ting med begynnelsen på en ting.

Historien som fremstilles ved «forbundet» i vers tjuetre i Daniel kapittel elleve, framstilte et bekjennende frafallent folk i det herlige landet som strakte seg ut for å danne en forening med Roma. 161 f.Kr. til 158 f.Kr. representerer dannelsen av dyrets bilde, som kulminerer ved søndagsloven.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Men hva er ‘et bilde av dyret’? og hvordan skal det bli dannet? Bildet blir laget av dyret med to horn, og er et bilde av dyret. Det kalles også et bilde av dyret. For å lære hvordan bildet er, og hvordan det skal bli dannet, må vi derfor undersøke selve dyrets kjennetegn — pavedømmet.

«Da den tidlige kirke ble fordervet ved å forlate evangeliets enkelhet og godta hedenske riter og skikker, mistet den Guds Ånd og kraft; og for å kunne beherske folkets samvittighet søkte

den støtte hos den verdslige makt. Resultatet ble pavedømmet, en kirke som kontrollerte statens makt og brukte den til å fremme sine egne formål, særlig til straff av 'kjetteri'. For at De forente stater skal danne et bilde av dyret, må den religiøse makt få en slik kontroll over den sivile regjering at statens myndighet også vil bli brukt av kirken til å gjennomføre dens egne formål.» The Great Controversy, 443.